

De sidste prøver

Hvad kan vi vente os af den kommende tid? Vi kan som Guds børn vente at blive sat på prøve.

Forfølgelser

Disciplene havde spurgt Jesus om, hvad der var tegnet på hans komme og verdens (tidsalderens) ende. Hvad mon de følte, da han svarede: »Så skal man overgive jer til trængsel og slå jer ihjel, og I skal blive hadet af alle folk for mit navns skyld. Og da skal mange bringes til fald og forråde hverandre og hade hverandre« (Matt. 24,9-10)? Mon de blev chokeret? Jeg ved det ikke, men det var i hvert fald en hjælp for dem til at se kendsgerningerne i øjnene og berede sig på dem.

Vi har ikke haft noget direkte martyrium her i landet i mange år. Men det vil formentlig komme, måske hurtigere end vi regner med. Da vil vi blive sat på den yderste prøve.

Herren har aldrig lovet os en let gang gennem livet. Tværtimod! Guds ord taler tydeligt om, at vi skal indgå i Guds rige igennem mange trængsler. Herren lokkede aldrig mennesker til at følge sig med løfter om jordisk herlighed her i tiden. Han gjorde det klart, at den, der vil bevare sit liv, mister det, men den, der mister det for hans og evangeliets skyld, skal bevare det.

Min generation har været vidne til mange martyrier. De helliges blod har vædet jorden i *Sovjet*, i *Kina*, i *muhamedanske* lande og mange andre steder.

For os danske kristne er det næsten uvirkeligt, at noget sådant kan ske. Vi kan ikke forestille os, at det kan finde sted her i landet. Det ligesom hører fortiden til.

Men mørket samler sine kræfter til det sidste stormløb imod Herrens menighed. Hadet er latent til stede i det uigenfødte menneske og vil flamme op imod Guds folk. »Kom det ord i hu, som jeg har sagt jer: en tjener er ikke større end sin Herre. Har de forfulgt mig, vil de også forfølge jer,« sagde Herren (Johs. 15,20).

Gud styrer og leder verdenshistorien på en hemmelighedsfuld måde. Hans veje er usporlige, hans domme uransagelige (Rom. 11,33). Det hører med i hans styrelse, at martyrenes tal skal blive fuldt (Åbenb. 6,11). Vi ved ikke hvorfor, men når vi tænker på den første martyr, *Stefanus*, aner vi, at han med sit blod har fremmet evangeliet og tilført ondskabens ånds- magter et afgørende nederlag.

Lidelser er et af Herrens virksomme våben imod alle dem, der er hans fjender.

Er vi overbevist herom, kan vi glæde os, når vi stedes i mangehånde trængsler. Da fatter vi, hvad *Paulus* mener, når han siger, at det er os forundt, ikke blot at tro på Kristus, men også at lide for hans skyld (Fil. 1,29). Det er en del af hans nåde imod os.

Han vil aldrig slippe os eller forlade os. Da *Moody* engang blev spurgt, om han havde kraft til at gå ind i martyriet, svarede han: »Ikke i dag, thi i dag skal jeg ikke give mit blod; men kommer dagen, da jeg skal, er jeg overbevist om, at Herren skænker mig kraft dertil!«

Jeg spurgte før, om disciplene blev chokerede, da de hørte Herrens ord; måske nok, men så har de tænkt ligesom *Moody* og styrket sig i troen på Herrens troskab – han ville føre dem igennem alt på en måde, der svarede til hans kærlighed og omsorg for dem!

Det kan også vi være forvissede om. Det vil være viist, om forkyndelsen ikke fortier, at vi er kaldet til at gå i Jesu spor, så vi hver dag tager vort kors op og ikke bliver forfærdede, om lidelser og trængsler bliver vor lod. Det vil være en hjælp, om forkyndelsen ikke udmaler troslivet som lutter lykke, medgang og herlighed. Ja, det vil være en hjælp, om Kristus bliver malet os for øje som korsfæstet, thi da er vi som galaterne rede til et hvilket som helst offer – Kristi kærlighed driver enhver frygt ud! Kristi kærlighed skænker os glæde midt i tabet – den er stærkere end døden – den gør det umulige muligt for enhver af os, hvor små og svage og frygtsomme vi end oplever os selv!

Når vi taler om trængsel og tab på alt, da gælder det om, at det er *evangelisk* tale, d.v.s. et ord, båret af og gennemtrængt af Kristus – et ord, der udgår fra ham og fører til ham! Det er altså ikke en tale om præstation, men om nåde – om forret – om privilegium – om Guds overvældende uforskyldte gave – om en herlighed, der aldrig er opkommet i noget menneskes tanke.

Der kan kun tales sådan herom ved Guds Ånd – derfor vil jeg ikke sige mere, men overlade det til Ham, Jesu Kristi Ånd, at tale så inderligt og kærligt herom til enhver, der har brug for at høre det, at det forvandles til evangelium, thi så er der ingen frygt tilbage, og så er tanken på fortjeneste bandlyst.

Forførelser

Herren sagde også, at »mange falske profeter skal fremstå og føre mange vild«

(Matt. 24,11). Vi vil blive prøvet på, om vi elsker sandheden eller er modtagelige for løgnen. »Agt vel på, at ikke nogen skal føre jer vild« (Matt. 24,5).

Hvordan viser det sig, at man elsker sandheden? Derved, at man ikke tager imod, hvad man gerne vil høre, men kun tager imod, hvad Herren har at sige.

En falsk profet siger gerne, hvad mennesker gerne vil høre. En sand profet forkyn- der, hvad Herren siger.

Kærlighed til sandheden ligger ikke i vor natur. Den må vi *tage imod* (2. Tess. 2,10). Det er ydmygende for vort gamle menneske at tage imod den, thi det indebærer en dom over usandfærdigheden, løgnen og forstillelsen i vort liv.

Gud er Ånd; hans modstander er først og fremmest ånd, nemlig *løgnens ånd*.

Den behersker det uigenfødte menneske, gør ham blind og døv for Sandheden.

Det genfødte menneske, der har Guds Ånd, må se til, at han ikke vænner sig til usandheden, der bor i hans gamle menneske. Han må atter og atter *tage imod* kærlighed til sandheden.

Kødet med løgnen strider imod Ånden med sandheden, de to står hinanden imod. Ve enhver kristen, der holder hånden over løgnen i sit liv! Hvordan skal han stå prøve, når satan optræder i lysets engels skikkelse med det sødeste ord, du kan tænke dig, og de mest underfulde undere og tegn, du kan forestille dig? Hvordan skal han stå prøve, når Jesu navn bruges i forførelsens ærinde, og det koster alt at forblive sanddru?

Et kompromis imellem sandhed og løgn er udelukket. Hvad fællesskab har lys med mørke (2. Kor. 6,14). Holder vi hånden over løgnen i vort liv, bringer vi vor sjæl i evighedsfare. Der står skrevet: »Enhver, der over ondt, hader Lyset og kommer ikke til Lyset, for at hans gerninger ikke skal afsløres« (Johs. 3,20).

Det ville være godt, om der lød et skarpere evangelium med det salt, der svi- der i syndens sår, og med den ild, der bringer Guds hellighed og harme nær ind på livet af enhver synd, ikke mindst løgnen.

Det ville være en hjælp til at stå enhver forførende ånd imod, om vi gjorde slut på det populære »evangelium«, der forkyndes under populære former, og om vi i stedet for gav stilheden den plads i livet, som Gud vil. »Stille alt kød!« Stille al kødelig forkyndelse, al kødelig pågaaen- hed, al kødelig mødevirksomhed og anden geskæftighed! Stille, thi forførerne elsker

larmen, uroen, oprevetheden, sensationerne; de frygter helligheden mere end alt andet!

Slutprøven

Kærlighedsprøven bliver den altafgørende. Vi kan muligvis komme igennem martyriet, hvis vi bider tænderne sammen og udviser tilstrækkeligt mod; vi kan måske også afvise forførelserne, hvis vi ejer et sundt og klart dømmesyn, men hvis kærligheden har lidt skade, hvad da? Man kan jo give sit legeme hen til at brændes og kende alle hemmeligheder uden at have kærlighed, og da gavner det intet (1. Kor. 13,1-3).

Herren siger: »Fordi lovløsheden tager overhånd, vil kærligheden blive kold hos de fleste« (Matt. 24,12).

De fleste! Ingen føle sig for sikker, ingen unddrage sig den selvprøve, som dette ord maner til!

Kærlighed er *lovens opfyldelse* (Rom. 13,10) og har intet med lovløsheden at gøre.

Egenkærlighed er derimod inderligt forbundet med lovløsheden.

Et eksempel: hvor kan løgnens ånd vinde indpas iblandt dem, der bærer Jesu navn? Jo, hvis vi elsker os selv, som mennesker elsker sig selv, da vil vi altid bevare vort liv, og så vil vi lyve lidt, hvis sandheden afslører os og ydmyger os. Vi vil ved hjælp af usandheden dække over det, som sandheden vil bringe for lyset, og vi tænker ikke over, at nu har løgnen fået magten over os. Vi lægger heller ikke mærke til, at dermed er kærligheden blevet kold. Nu søger vi vort eget, som netop egenkærligheden gør, men ikke kærligheden.

Det er en forfærdelig fare. Der er intet, der ødelægger det åndelige liv så meget som løgnen. Sandheden er altid hel og udelelig. Den halve sandhed er altid løgn. Der er intet, der koster gamle Adam så

meget som sandheden. Den koster ham livet.

Om vi holder hånden over gamle Adam, som sandheden vil døde, lukker vi døren op for løgnen, som er lovløshed.

Nu er forkyndelsen i vore dage så tynd, at det gamle menneske får lov til at trives i bedste velgående under et dække af »nåde«. Derfor har lovløsheden vundet indpas i menighederne, og derfor er sandheden i dens skarphed og stærke lys ikke elsket.

Derfor vil kærligheden blive kold hos de fleste, hvis den ikke allerede er blevet det, alt imedens man synger om den, besynger den, taler om den og vidner om, hvor vidunderlig den er.

Enhver af os, først og fremmest jeg, som skriver dette, se nøje til, at han finder nåde til at høre til iblandt de få, hos hvem kærligheden ikke bliver kold!

Herren elsker sandhed i hjertets løndom (Salme 51,8). Han give os nåde til også at elske den, skulle den end ydmyge os dybt! Ja, skulle den sønderbryde vort hjerte, da var det kun godt, thi Gud bor jo i det høje og hellige og hos enhver, der har en sønderbrudt ånd. I et sådant hjerte udøser han sin kærlighed i al dens varme, hengivenhed, offervillighed og rene glæde.

Det ville være godt, om der lød et mandigt evangelium uden sentimentalt føleri, uden savlende ord om kærligheden, et korsets ord om Ham, der var sandheden tro i kærlighed, ja var og er Sandheden selv. Det ville være en hjælp, om det blev forkyndt, at Gud er Lys, og der er slet intet mørke i ham (1. Johs. 1,5).

Det er nødvendigt, at evangeliet forkyndes sådan, at det ikke indeholder nogen godkendelse af lovløsheden i nogen skikkelse, og at det forbliver *dommens* ord, thi kun som dommens ord er det *nådens* ord, der *forløser fra al lovløshed*.

Lovløsheden er menighedens store fare og fristelse. Forfærdeligt at tænke på, at den skal blive stor, og at kærligheden derfor skal blive kold hos de fleste!

Evangeliet

Hvordan blive bevaret, så kærligheden aldrig bliver kold? Der er næppe nogen af os, der har frimodighed til at sige, at »det er ikke noget problem i mit liv!«

Jeg skriver dette ved juletid, hvor vi synger *Brorsons* vidunderlige julesalme med disse vers:

Forhærdede tidselgemytter
så stive som torne og støtter,
hvi holde I eder så ranke
i stoltheds fordærvede tanke?

Ak, søger de ydmyge steder,
i støvet for Frelseren græder,
så får I vor Jesus i tale,
thi roserne vokse i dale.

Måske kan disse vers, som du kender så godt, blive dig til praktisk hjælp, thi Ordet indskærper os, at Gud giver de ydmyge nåde.

Der er håb for enhver, der søger Herren, thi Han er såre barmhjertig og langmodig. Han er vor sjæls Hyrde og Tilsynsmand. Han ved, hvordan det står til derinde i hjertedybet. Han er ikke hørt op med at elske os, skønt vor kærlighed kølnes så hurtigt. Han har heller ikke opgivet os, skønt vi har taget alt for overfladisk på spørgsmålet om sandhed og usandhed.

Vi ærer ham ikke ved at mistvivle om, at han formår at bevare os i kærligheden. Vi ærer ham derimod ved at tro ham, må det end ske med håb imod håb.

Lad os derfor bøje os dybt under hans vældige hånd, der er strakt ud imod enhver af os i sandhed, og stole på, at han vil fuldføre det gode værk, han har begyndt i os!

Visdommens stille styrke

Livet med Herren er anderledes, end man fra begyndelsen forestillede sig; det viser sig især i trængselstider. Livet med Kristus er i sandhed *omvendt!*

Hvad gør mennesker, når problemer, nød og trængsler rejser sig truende imod dem? De fleste får travlt med at finde den ene eller anden udvej ud af vanskelighederne. Det vigtigste for dem er at slippe ud af nøden på den hurtigste måde. De løber til Per og Poul for at få støtte og gode råd; de gribes af uro og febrilskhed og ser

ikke så nøje på, hvilke midler de tager i anvendelse, blot de slipper ud af trængselserne.

Guds tjenere handler helt anderledes, således som salmisten siger: »Om fyrster oplægger råd imod mig, *grunder din tjener på dine vedtægter*« (Salme 119,23).

Er det ikke at optræde overlegent, hovent, hovmodigt? Han blæser jo ad fyrsternes råd og lader sig ikke forstyrre af dem, men fortsætter med at grunde på Guds vedtægter. Nej, det er alt andet end

hovmodigt; det er ydmygt, thi det viser, hvor stor ærbødighed han har for Gud, og hvilken respekt han har for hans vedtægter.

Det viser, at han kender Gud og ved, at fyrsternes råd imod ham ikke kommer bag på Herren og udgør noget som helst problem for ham. Hvorfor så beskæftige sig med dem, hvorfor lade sig forstyrre, hvorfor lade sig rive bort fra det inderlige samfund med Herren?

Fyrsterne

Det er dem, der har magt til at gøre, hvad de vil. At få dem til fjender er højst ubehageligt. Lægger de råd op imod os, er vi magtesløse! Ja, men Gud er ikke magtesløs.

Vor tanke går imidlertid hen til denne verdens fyrste, satan, og alle de fyrstendømmer i den usynlige verden, som er underlagt hans kommando. Bibelen taler om magterne og myndighederne, om verdensherskerne og ondskabens åndemagter i himmelrummet. De retter deres angreb imod Guds børn. Deres råd er djævelske i snedighed, løgnagtighed, forstillelse og manipulation, og de formår at fordreje og forvride alt, så den totale forvirring griber os, om vi bukkes under for deres anløb. Det er dem, vi har kamp imod. De vil lede os bort fra den smalle vej. De vil lamme vor tro og slå os med mismod og forsagthed. De vil så bitterhed og utilfredshed i vor ånd.

De vil også true os og slå os med forfærdelse og frygt. De kan udmale alle mulige rædsler for os og angribe vort mod fra alle leder og kanter.

Deres mål er at få os bort fra Herrens vilje. Derfor oplægger de råd imod os og benytter andre mennesker til at udføre deres planer og råd.

Kender vi ikke alle til sådanne angreb på vor tro? Kender vi ikke til, at problemerne tårner sig op omkring os, så alt ser håbløst ud?

Der er mangfoldige eksempler herpå i Skriften. Lad os betragte et af dem. Da kong Akaz herskede i Judas rige, besluttede Israels konge og Syriens konge at angribe Jerusalem. Det så sort ud for det lille sydlige rige. Hvad kunne det stille op imod denne alliance af to stater, der var adskilligt større og stærkere?

Der var to muligheder: den ene var at sende bud til Assyrien, det mægtige verdensrige, og bede om hjælp; den anden var at *bie på Herren*.

Profeten Esajas fik af Gud påbud om at gå til Akaz med disse ord: »Hold dig i ro, frygt ikke« (Esaj. 7,4). Vel havde Syrien og Israel lagt onde råd op imod Akaz, men HERREN siger: »Det skal ikke lykkes, det skal ikke ske« (vers 5-7).

Men Akaz hørte ikke på profeten. Han var overvældet af den mærkbare fare, og

det eneste fornuftige var at søge hjælp, hvor hjælpen efter hans opfattelse var at få, og det var ikke hos HERREN (det var alt for upraktisk!), men hos verdensherskeren, Assyriens konge.

Hvilken ulykke han dermed drog ned over sig! Ve den, der fuldbyrder råd, der ikke er fra HERREN, siges der i lignende sammenhæng (Esaj. 30,1, se også 31,1).

Akaz vidste ikke, at i krisetider, hvor problemerne vil overvælde os, er vor styrke roen og tilliden, omvendelsen fra vore egne tanker til stilheden (Esaj. 30,15).

Men salmisten i Salme 119 vidste det; derfor siger han med overbevisning: »Om fyrster oplægger råd imod mig, grunder din tjener på dine vedtægter!«

Han vidste altså, at om vi forbliver stille hos Gud, kæmper Han for os, og det er adskilligt bedre, end når vi selv kæmper! Fyrsterne er nemlig os og vor kraft overmægtige, men ikke Gud!

Din tjener

Det er betegnende, at salmisten omtaler sig som »din tjener«. Dermed betoner han, at han ikke har nogen anden pligt end at gøre Guds vilje. Deri består hans opgave i trængselstider.

Det er dette, fyrsterne vil have ham bort fra med det »gode« (de kommer gerne med »gode« råd, hvis det kan få ham bort fra at gøre Guds vilje) eller med det onde. Alle deres råd går ud på at bryde Guds herredømme over ham.

Men tjeneren lader sig ikke distrahere af deres råd, hvad enten de er »gode« eller truende. Han ved jo, at den eneste, der har ret til at give ham råd, er hans Herre. Han kender Ham som *Underfuld-Rådgiver, Vældig-Gud* (Esaj. 9,6).

Derfor negligerer han fyrsternes råd, deres anslag, deres forslag, deres trusler, deres angreb.

Det er ikke ensbetydende med, at han har det let. Undertiden får satan lov til at plage en Guds tjener, så hans sjæl ligger i støvet og græder af kummer; det var tilfældet med salmisten (Salme 119,25, 28). Men at ligge i støvet og græde under sataniske slag er ikke at være besejret. Sådant har talrige af Herrens tjenere haft det i perioder af deres tjeneste. Ganske vist ser det ud, som om satan da har sejret og fået sin vilje; alt tyder på, at tjenerens tjeneste

er gået til grunde og umuliggjort.

Ja, kommer man bort fra stilheden hos Gud, da vil man bedømme det således. Sådant bedømte man *Herrens Tjener*, da satan havde fået lov til at gøre med ham, hvad han ville; hvem kunne se, at da satan gjorde med Jesus efter sin diabolske ondskab, fuldbyrdes *Guds vilje*? Hvem kunne se, at på korset er det ikke satan, men Jesus, der triumferer! Han forblev nemlig i Guds vedtægter, i Guds vilje helt ind i korsdøden. Fyrsterne havde oplagt råd imod ham, men han blev i Guds hellige vilje til det sidste og besejrede dem, da det så ud, som havde de sejret.

Nej, at ligge i støvet er ikke at være besejret – at se tjenesten ødelagt er heller ikke at være besejret – tværtimod kan det netop indeholde selve sejren i dens fylde! Alt beror på, om man forbliver i Gud, forbliver i vintraet, forbliver ved Livets kilde, forbliver i Ånden og gør Guds vilje.

Bliv i mig

Da Herren havde rejst sig fra påskemåltidet, og det var nat, sagde han som noget af det sidste til sine disciple: »Bliv i mig, da bliver jeg også i jer« (Johs. 15,4).

Selv blev han i Faderen helt ind i døden; derfor blev alle satans råd gjort til skamme. Det var ikke satan, der fik det sidste ord, så han kunne råbe: »Vi har sejret!«, men Jesus: »Det er fuldraget!«

Bliver vi i ham, falder vore tanker til ro, thi da forstår vi, at han, men ikke vore modstandere, er Herre, ja HERREN. Da bliver vi glade, skønt det ser sort ud. Da kan vi elske og bliver ikke bitre. Vi kan også takke, skønt vi lider tab. Ja, vi kan smile, og til sidst kan vi måske le og tage del i Herrens hellige latter over alle sine modstandere! Bliver vi i ham, er vi nemlig virkelig frie, og vore modstandere har mistet deres indflydelse over os. Vi ser klart, at alt, hvad de finder på, tvinges af Gud til at fremme hans planer.

Så er det egentlig ikke os, men Herren, vore modstandere lægger råd op imod, kæmper imod, bekæmper og søger at hindre, men det magter de ikke.

Visdommens stille styrke er en hemmelighed. Salig enhver, hvem den er åbenbart!